

c) má-li 5letou praxi v účetnictví u státních báňských podniků s dobrou kvalifikací a absolvoval některou školu pokračovací anebo obchodní;

2. zastává-li nejméně 5 let místo úředně ohlášeného dozorce v jámě nebo na povrchu, anebo má-li 5letou služební dobu při obsluze parních kotlů nebo strojů, anebo jest nejméně 10 let silou kancelářskou;

3. je-li po 30 let v úhrnné službě státní.

V příčině státních sluhů platí tato ustanovení jen potud, pokud použití všeobecného zákona o jmenování sluhů podúředníky není pro ně výhodnějším.

§ 9.

Zaměstnanci státních báňských podniků ze stavu dělnictva (§ 131 ob. hor. zákona), kteří dříve splnili podmínky v § 8 (bod 1., jakož i bod 2.) vyjmenované, jsou však v úhrnné službě státní méně než 30, ale více než 20 let, zařadují se do kategorie státních sluhů, na něž se vztahuje služební pragmatika s požitky, stanovenými zákonem ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n. V této kategorii postupují potud, pokud nedosáhnou úhrnné služební doby v § 8 stanovené.

§ 10.

Při zařadování zaměstnanců ze stavu dělnického do kategorie sluhovské, po případě podúřednické jest připočítati do postupu v těchto jmenovaných kategoriích dosud ztrávenou služební dobu stabilní v největší výměře 5 let.

Rozdíl mezi jejich desavádním výdělkem za uplynulý rok bez dětských přídavků a platovým stupněm včetně místního přídávku kategorie sluhovské, po případě podúřednické, bude jim vyplácen jako do pense nepočítatelný přídavek, který bude při postupech do vyšších stupňů platových o zvýšení platu včetně místního přídávku zkrácen.

§ 11.

Veškerá nařízení bývalého rakouského ministerstva veřejných prací, po případě orby, týkající se zvýšení požitků služebními přídávky, zůstávají pro ty zaměstnance, kteří jsou dnem vyhlášení tohoto zákona v službách státu jako podúředníci, v účinnosti.

Pro zaměstnance, kteří do kategorie sluhovské neb podúřednické jmenování byli ze stavu dělnictva po dni vyhlášení tohoto zákona, neplatí tato nařízení, vyjma o přídávku na ošacení.

§ 12.

Je-li v tomto zákoně zmínka o úhrnné službě státní, rozumí se touto službou léta ztrávená ve stabilním i nestabilním dělnickém stavu, dále doba započtená na základě zvláštních ustanovení.

§ 13.

Zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

§ 14.

Provésti zákon ukládá se ministru veřejných prací v dohodě s ministrem financí, vnitra, sociální péče a s ministrem pro sjednocení zákonodárství a organizace správy.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

HAMPL v. r.

Čís. 290.

Zákon ze dne 14. dubna 1920

o zrušení kobliny a rokokiny a jiných povinností v Podkarpatské Rusi a na Slovensku.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Na starých zvyklostech založené povinnosti přifařených a přiškolených osadníků řícko-katolické církve v Podkarpatské Rusi a na Slovensku:

- odváděti faraňům, kantorům a učitelům určitou dávku z vlastní sklizeň roční, t. zv. koblinu neb rokokinu,
- konati jim t. zv. robotní dny či deníky, buďsi potahem anebo ruční prací na pozemcích farních i školských,
- přivážeti jim potřebné dříví k otopu,
- v náhradu za povinnosti uvedené pod písm. a)–c) odváděti roční peněžitou dávkou, se zrušují za přispění státu.

§ 2.

Sněmu Podkarpatské Rusi vyhražuje se určití způsob tohoto zrušení a stanoviti míru přiměřené náhrady pro oprávněné, jakož i upravení řízení po slyšení příslušných úřadů církevních a školských.

Pro území Slovenska budou způsob zrušení, míra přiměřené náhrady pro oprávněné i řízení upraveny vládním nařízením po slyšení příslušných úřadů církevních a školských.

§ 3.

Dokud zrušení podle § 2 nebude pravoplatně provedeno, ponechává se na vůli obou stran, t. j. oprávněných faraňů, kantorů i učitelů a povinných osadníků, aby se dohodli o způsobu, jakosti a míře zatímního vybývání.

Podrobnější ustanovení o tom, jak se dohoda tato má uzavíratí, vydána budou vládním nařízením.

V případech, kde nedocílí se dohody, jsou povinni osadníci, jichž se týče, platiti oprávněným farářům, kantorům i učitelům náhradu za dosavadní naturální dávky a práce potažni i ruení podle stanovené peněžní hodnoty.

§ 4.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem, kdy bude vyhlášen; ministrům vnitra, pro sjednocení zákonodárství a veřejné správy, financí, zemědělství a spravedlnosti se ukládá, aby zákon tento provedli.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Dr. Veselý v. r.

Dr. Hořža v. r.

Sonstág v. r.

Prášek v. r.

Č. s. 291.

Narizení vlády republiky Československé ze dne 26. dubna 1920

k provedení zákona ze dne 20. února 1919, č. 97

Sb. z. a n., o celním území a vybírání cla.

Na základě § 8 zákona ze dne 20. února 1919, č. 97 Sb. z. a n., o celním území a vybírání cla, nařizuje se:

Článek I.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 12. května 1919, č. 379 Sb. z. a n., o provedení zákona ze dne 20. února 1919, č. 97 Sb. z. a n., o celním území a vybírání cla, se zrušuje s výjimkou jeho přílohy (Všeobecná celní sazba pro československé celní území).

Příloha tato zůstává v platnosti se změnami vyznačenými v článku II., § 3, tohoto nařízení.

Současně zrušuje se nařízení ministerstva financí z 28. ledna 1919, čís. 44 Sb. z. a n., o zvýšení přírážky celní.

Článek II.

§ 1.

Celní území ve smyslu § 1 zákona ze dne 20. února 1919, č. 97 Sb. z. a n., tvoří až do definitivního stanovení hranic československého státu území jsoucí v dosahu moci československé vlády.

§ 2.

Dle § 2 zákona podléhá všechno zboží, dopravené do tohoto území po 7. březnu 1919, bez ohledu na svůj původ, tudíž i zboží z ostatních států, vzniklých na území bývalé říše rakousko-uherské, clu dle ustanovení autonomní sazby,

pokud není výslovně prohlášeno v této sazbě za cla prosté a pokud smlouvy s cizími státy jinak neustanovují.

Pro zboží, jež před účinností zákona bylo k přechodnému účelu (k opravě, dočasnému použití a pod.) vyvezeno z území československého státu do některého jiného státu, vzniklého na území bývalého Rakousko-Uherska, anebo které po dovozu do některého tohoto státu nevyšlo z úředního uschování nebo dosahu, může býti povoleno osvobození od cla nebo vrácení zapravených již celních poplatků.

Předpisy o odbavování vrácených obalů a schránek platí též o obalech a schránkách, jež byly vyvezeny po 1. listopadu 1918 z území československého státu do některého ze států, vzniklých na území bývalého Rakousko-Uherska.

Úlevy v malém pohraničním styku obyvatelstva, pokud se během času vytvořily a byly na základě § 2 nařízení vlády republiky Československé ze dne 12. května 1919, č. 379 Sb. z. a n., uznány, zůstávají až do konečné úpravy v platnosti. Povolení změny jejich, jakož i povolování nových úlev vyhrazeno jest ministerstvu financí v dohodě s příslušnými ministerstvy.

§ 3.

Všeobecná celní sazba, zmíněná v článku I. tohoto nařízení, pozměňuje se na základě zmocnění §§ 3 a 4 zákona takto:

1. Celní sazby všech tří sloupců rozumějí se stejnou částkou v československých korunách.

2. K celním sazbám a přírážkám k nim stanoveným v celní sazbě vybírá se valutní příplatek, a to k sazbám prvního sloupce (dosavadního sloupce frankových sazeb) příplatek 500%ní, k sazbám sloupce druhého (dřívějšího sloupce přírážkového) příplatek 300%ní a k sazbám sloupce posledního (dřívějšího bezpřírážkového) příplatek 100%ní v československých korunách.

§ 4.

K váznému vybírá se příplatek 500%ní.

Celní dávky ve smyslu § 3 prováděcího předpisu ze dne 13. února 1906, č. 22 ř. z., k zákonu o celní sazbě ze dne 13. února 1906, č. 20 ř. z., platí se v československých korunách bez valutního příplatku.

§ 5.

Ve všech případech, v nichž dle zákona o celní sazbě ze dne 13. února 1906, č. 20 ř. z., nebo prováděcího předpisu k němu jest výše celní sazby neb celního poplatku měřítkem pro způsob celního odbavování (dle ohledacího nálezu, podle hrubé váhy, dle ústní prohlášky, co do oprávnění celních úřadů atd.), nutno vzít za základ číslici celní sazby nebo obnos základního celního poplatku bez příplatku.